

melse hermed at sætte en Afgift af 40 Kroner for hvert af de første 5 Aar, men derefter at lade Afgiften stige hvert Aar med 50 Kr., saa at den det 10de Aar udgør 290 Kr. Et Mindretal i Udvalget frygter dog for, at en saadan Afgiftsbestemmelse vil være altfor haard og affrækkende og foreslaar derfor at sætte 20 Kr. i Stedet for 40, i de første 5 Aar og derefter at lade Stigningen ske med 25 Kr. hvert af de efterfølgende 5 Aar; selv med denne Medsættelse vil Afgiften, efter hvad der er oplyst for Udvalget, blive betydelig højere, nemlig i alt 575 Kr., end den er i de 3 Lande, med hvilke Danmark vel nærmest skulde kunne sammenlignes, Norge, Sverige og Svejts, hvor den, efter Patentlove for Aarene 1885, 1884 og 1888 udgør for de første 10 Aar tilsammen henholdsvis 270, 350, og ca. 450 Kr., ikke at tale om, at Patentretten i de nævnte 3 Lande gives for 15 Aar, hvilket Tidsrum i øvrigt ogsaa findes i Lovene for Frankrig, Østria og Tyssland (af 1844, 1852, og 1877 revideret 1891) medens den for England og Nordamerika gælder henholdsvis 14 og 17 Aar.

Medens Lovforslagets § 4 dernæst ikke blot forbyder uden Patenthaverens Samtykke i Erhvervs Øjemed at forfærdige, indføre eller forhandle den patenterede, eller ved den patenterede Fremgangsmaade tilvirkede, Genstand, saavel som i saadant Øjemed at anvende den patenterede Fremgangsmaade, men ogsaa i Bedrift eller andet Erhvervs Øjemed at benytte den patenterede eller ved en patenteret Fremgangsmaade fremstillede Genstand — formener Udvalget, at overvejende Grunde tale for, ikke saaledes at belægge den blotte Benyttelse med Ansvar, Straf og Erstatning. Vel maa det erkendes, at der vil blive givet Patenthaveren en fuldigere Beskyttelse, naar Ansvar lægges ogsaa paa Benyttelsen; men det forekommer Udvalget, at det er at gaa alt for vidt i Omhuen for Patenthaverens Ret, naar man stiller den Fordring til enhver, der køber eller paa anden Maade erhverver en Genstand for at bruge den i sin Bedrift, at han skal anstille

Underfølgelse, om Sælgeren eller andre vedkommende paa loblig Maade ere komne i Besiddelse af den og ere berettigede til at disponere over den.

De fleste af Udvalget i øvrigt til Lovforslagets 1ste Affnit, §§ 1—8, nedensfor stillede Ændringsforslag maa nærmest anses som Redaktionsændringer, som det ikke turde være nødvendigt her nærmere at begrunde. Kun med Hensyn til Ændringsforslaget under Nr. 6 til § 2 skal det bemærkes, at det er foranlediget ved den Betragtning, at en Mand's Kreditorer ikke derved, at der gives dem Ret til at gøre Eksekution i hans eventuelle Patentret, bør kunne tvinge ham til at fastholde sin Begæring om Patent og senere løse dette, naaget han muligvis af forskellige Grunde kunde finde sig opfordret til at tage sin Ansøgning tilbage. — Naar der af Mindretallet er stillet Ændringsforslag til Ændringsforslag Nr. 21 til Paragraf 6, ses det let, at det gaar ud paa, at den, som har bragt en Opfindelse, hvorpaa en anden søger Patent, i Anvendelse forinden dette skete, skal være berettiget til ogsaa fremdeles at udøve saadan Virksomhed.

Hvad Behandlingen og Afgørelsen af Patentfager angaar, Lovforslagets 2det Affnit, §§ 9—22, har Udvalget været af den Formening, at den i § 9 omtalte Patentkommission ikke behøver at bestaa af flere end 5 Medlemmer, udnævnte af Indenrigsministeren for 5 Aar, det ene Medlem som Formand, og at deres Venninger, derved, i alt Fald indtil nærmere Erfaring om Forretningernes Omfang er indbunden, ogsaa Formandens, rettest bestemmes paa de aarlige Finanslove. I øvrigt er det kun Ændringsforslag af mindre indgribende Betydning, som Udvalget stiller til dette Affnit af Lovforslaget. Men med Hensyn til Ændringsforslaget under Nr. 30 finder man Anledning til at gøre den Bemærkning, at der næppe vindes nogen større Garanti for de paagældendes samvittighedsfulde Udførelse af det dem paalagte Hverv